Temps Ordinari - Vint-i-setè diumenge

Per FrancescX el dl., 30/09/2019 - 00:00

Ha 1,2-3;2,2-4
2Tim 1,6-8.13-14
Lc 17,5-10

Una encertada petició

Al llarg de l'evangeli els deixebles de Jesús tenen intervencions, que posen en evidència la poca comprensió que ells tenien de la novetat i del contingut del missatge del seu evangeli. Ho podem observar amb certes peticions, en certes preguntes o actuacions. És un dels fets que ens fan veure la honestedat i la transparència dels relats dels quatres evangelis. No s'avergonyeixen els evangelistes de presentar les seves errades i les seves inadequades intervencions...com quan se li demana a Jesús seure a la dreta i a l'esquerra en el Regne, o es plantegen demanar que baixi foc al poble que no els va voler rebre, o mostren la poca comprensió del camí dolorós del seu mestre, o impedeixen que els nens s'acostin a Jesús...i un llarg etcètera,

Però avui la intervenció dels deixebles és ben pertinent i ben central en el seguiment de Jesús: *"Senyor, doneu-nos més fe!"*. És una petició que té sentit, ple sentit, i tant de bo estigui sovint als nostre llavis, com a expressió del nostre més profund desig. I és que la fe és el que ha de fonamentar i orientar tota la nostra vida.

L'autèntica fe

A vegades reduïm la fe a un fred assentiment a les formulacions del credo. I sovint entenem com a creient tot aquell, que simplement admet que hi ha un Déu, fins i tot un Déu en tres persones: Pare, Fill i Esperit.

Però és que l'autèntica fe no és un pur acte d'afirmació mental. La fe és vital. L'autèntica fe no es té, sinó que es viu! La pregunta, per tant, pertinent seria, quan es pregunta per la fe, no és si tens fe, sinó, si vius la fe. La fe és l'alè, la força que mou tota la nostra persona amb l'orientació de vida que Jesús va viure i ens fa ensenyar a viure.

La fe és el fruit de la presència activa de l'Esperit, que Jesús ens va prometre, quan ens va dir que no ens deixaria sols.

Viure la fe no és un conjunt d'actes de voluntat. La fe es obrir-se a l'alè i a la inspiració de l'Esperit. Viure la fe es deixar-se portar per la força de l'Esperit, que és el mateix que deixar-se portar per al força de l'amor que Ell és (*Déu és amor*, dirà Joan) i l'amor que Ell ens té a tots i a cada u de nosaltres.

Acció de l'Esperit

I és evident que, si ens deixem portar per la força de l'Esperit, que si només tinguéssim una fe com un gra de mostassa, faríem meravelles, meravelles més grans que arrencar i traslladar un arbre, com seria aflorar una mica de solidaritat on hi ha individualisme, afavorir el diàleg on hi ha enfrontament, promoure el perdó on hi ha desavinença, donar testimoni d'austeritat en un entorn consumista, sembrar esperança en les situacions difícils, portar consol al qui se sent afligit, saber perdonar al que t'ha traït...,

Aquestes són les meravelles de la vida de fe, son obres de l'Esperit d'amor que vol actuar a través nostre i el deixem actuar.

Així s'explica la constatació que Jesús ens fa. *"Quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: Som servents sense cap mèrit nostre: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".*

I donat que la nostra persona humana es tan limitada i sovint tan feble que fàcilment posem tanques a l'alè de l'Esperit, necessitem repetir una i altra vegada. *"Senyor, doneu-nos més fe!"*. Una pregària sempre actual, sempre necessària!

ETIQUETES
FE ESPERIT SANT AMOR